

[Tommy Dinesen]

høj grad på et skøn; det er umuligt at sige, hvor mange penge en udenlandsk turist lægger i Danmark. Turismens Fællesråd refererer til en undersøgelse, ifølge hvilken en japansk hotel-turist skulle spendere 2.735 kr. i døgnet, mens en svenskers forbrug er på 1.161 kr. og en tyskers på 1.000 kr. i døgnet. Er det rigtigt, vil det da kunne betale sig at bringe japanere her til Danmark ganske gratis.

Dette sidste skal ikke opfattes som malurt eller som en kritik af turismen som sådan, men blot som en påpegning af, at indtægternes størrelse er baseret på skøn, og at lidt sund skepsis nok er på sin plads. SF er naturligvis ikke imod turisme, tværtimod, og det står da helt klart, at når Danmark tilsyneladende har en stigning i indtjeningen på turisterhvervet på 10 pct. pr. år, hænger det sammen med det forbedrede miljø i naturen og en forbedret badevandskvalitet. F.eks. nævner redegørelsen den såkaldte blå flag-indsats som en stor succes. Turisterne opfatter simpelt hen det blå flag som et garanti-stempel for god badevandskvalitet, hvad man ikke gør alle steder.

Miljøet er blevet forbedret gennem en mere aktiv indsats imod forureningen, bl.a. gennem afgifter. Med andre ord burde alle sørge for at få ryddet op efter sig. Såvel landbruget og erhvervslivet som den enkelte dansker kan bidrage til, at disse mange gode valutakroner klinger i kassen. De kan gøre Danmark mere tiltrækkende for turister; der er penge i skidtet.

Man hører ofte hånlige røster fra såvel politikere og pressen som borgere om det danske bureaukrati og planlægningsfundet. Jeg vil vove den påstand, at vi kan takke samme planlægning for, at Danmarks dejlige kyster endnu ikke er overklistrede med hoteller og fritidshuse, sådan som det desværre kan ses i alt for mange andre lande. Det gør Danmark attraktivt for den type turister, der ikke kun er interesseret i en passiv ferie, men som vil opleve noget, som vil besøge vore museer, udstillinger, kirker, herregårde osv.

Vi kunne f.eks. målrette turismen mod besøgende fra det nyåbnede Østeuropa med billige campingferier og lignende, og det bliver også delvis gjort. De er ganske vist ikke de mest købedygtige, men det er ikke det vigtigste for SF, vi ser det som en afgørende chance for, at vi som folk kan lære hinanden bedre at kende.

Sidste sommer forsøgte en sammenslutning af danske sejlkubber at skabe mulighed for en sådan ferie ved at invitere sejlkubber fra andre Østersølande til træf. Ved anløb af Bornholm blev denne oplagte chance for fællesfolkelig forståelse desværre forpurret af en bornholmsk politimester, der fandt ud af, at nogle af de deltagende både ikke havde visum til at anløbe danske havne. Resultatet var, at de formastelige måtte vende om og sejle tilbage, hvorimod resten fortsatte til de byer, som de havde en aftale med. Her kan man med rette tale om unødigt bureaukrati; det må i hvert fald være den skuffende oplevelse, de fik af deres Danmarkstur. De danske sejlkubmedlemmer gjorde en virkelig stor indsats for russere og baltere, der fik en oplevelse, de aldrig vil glemme. Hjemme har de skrevet meget i deres klubblade og aviser om denne dejlige Danmarkstur. Den omtale af Danmark og danskerne kan ikke måles i penge.

I den forbindelse vil jeg gerne anføre, at det specielle afsnit i redegørelsen om bådferier er mangelfuldt. De danske farvande er da typisk meget velegnede til sejlsportsferier, og det nyder de mange danske småøer godt af. Fritidssejlere er et vigtigt eksistensgrundlag for mange øer. Deres indkøb i den lokale brugs eller hos den lille lokale købmand skæpper godt i kassen. Denne form for turisme bør fremmes, men vil selvfølgelig kræve en udbygning af havnefaciliteterne på de pågældende øer.

Også andre turister besøger øerne. Men problemerne med økonomien i færgedriften til øerne gør det stadig mere besværligt at blive turist på de danske øer – et problem, der trænger til en snarlig løsning, for at man kan skabe flere arbejdspladser på øerne.

Hvad skal vi så satse på i fremtiden? Under en debat i sidste uge, hvor vi diskuterede regeringens handlingsplan, fremførte vi fra SF's side, at cykelturismen nok er en af de former for turisme eller transport, der er stedbarn her i landet, forstået således, at der bliver lagt adskillige hindringer i vejen. Og i et svar til undertegnede i går kunne jeg se, at det ville der stadig væk blive. Jeg mener, man burde gøre en indsats, måske gennem EF. Men det bliver sådan, at tyskerne for fremtiden vil belægge cykler i tog med nogle store afgifter, så det ser ikke for lyst ud.

Redegørelsen peger også på flere andre muligheder. Vi skal satse på uddannelse, der fører